

Татко му върза едно краче на бръмбара съ тънъкъ конецъ за една върбова пръчица.

Итко грабна пръчката, дигна я, бръмбарътъ разпери крила, опъна конца и литна. . . Итко припна следъ бръмбара, сякашъ и той имаше крила.

— Аеропланчето ми, аеропланчето! — викаше той и припкаше по ливадитъ. Припка, тича, додето свѣтлоликиятъ и златокосъ Слънчо клюмна глава задъ планината.

Прибра се Итко уморенъ и доволенъ. Следъ единъ часъ вече клюмаше глава съ аеропланчето въ ржка. Златниятъ Слънчо го грабна и го понесе на лекитъ си крилца.

* * *

Итко държи здраво аеропланчето си. А то хвърчи и го носи.

— Бррррр, — бръмчи бръмбарътъ.

— Хопъ-хопъ-хопъ! — вика Итко и се носи заедно съ него изъ стаята.

— Бррррррр, — бръмчи аеропланчето и хайде презъ отворения прозорець навънъ! . . . Ето градината, полето, ливадитъ.

— Ахъ, колко е хубаво! — шепне си Итко и хвърчи. Хвърчи той вече надъ ливадитъ, дето берѣше цвѣтя и